II. fejezet

A kert varázsvilága

Beni annyira elmélyedt a füzet lapozgatásában, annyira elmerült a zöldségek és gyümölcsök varázsvilágában, hogy észre sem vette, Papa közben elkészült a reggelivel.
- Ígérem, holnap többet fogok segíteni – ült le a terített asztalhoz.
- Tudom, kisunokám. Olyan arccal olvastad azt a régi kis füzetet, mintha elrepített volna meseországba – mosolygott rá Papa.
- Elhiszed, ha azt mondom, éppen ez történt? – kérdezte csillogó szemmel Beni.
- Ó, tudom én azt, mennyire el tudják varázsolni az embert a növényvilág csodái. De tudod mit, mégis tudsz valamiben segíteni most is. Az innivalót még el kell készíteni a reggelihez. Súgd meg nekem, melyik az a gyümölcs, amelyiknek a levével télen is, nyáron is lehet italt ízesíteni. Télen forrót, nyáron hűsítőt.
Beni törte a fejét.
- Annyit segítek, hogy itt, a kertben nem találkozhattál vele.
Beni tovább töprengett.
- No, még annyit mondok róla, hogy egy színárnyalat is viseli a

nevét, pont olyan, mint a kedvenc játékautód.
Beni arca felragyogott.
- Citromsárga! Ez a citrom! Szeretem a citromos teát, de most készítsünk inkább limonádét - javasolta.
- Kitaláltad a gondolataimat – simította meg unokája fejét Papa. – És ha a kertben nem is terem meg, de azért a füzetben találsz egy beragasztott citromlevelet és pár titkot a varázserejéről.
Beni szeretett Papával reggelizni, de most alig várta, hogy megegyék a szendvicseket, elrágcsálják hozzá a kertben szedett paradicsomot, paprikát, uborkát és retket, leöblítsék a hűs limonádéval. Amint végeztek, már fel is lapozta a füzetet, és megkereste benne a citromot.
Elmerült Papa sűrű, szabályos sorokba szedett betűi között. Mire kettőt pislantott, elhomályosult körülötte a világ, és ismét Vegapoliszban találta magát.

Veggi és Frutti éppen egy kiadós aerobikórára készülődtek, amikor Beni rájuk talált.
A kert piros kis lakója túláradó lelkesedéssel, ugrabugrálva melegített, majd nyújtógyakorlatokat végzett.
- Egy, két, hár', egy, két, hár' – diktálta a tempót Vegginek is, aki viszont még félálomban volt. Annak is örült, ha nem borult fel, nem, hogy még sürgessék is.
- Lassan a testtel – már az aerobik gondolatától is úgy elfáradt, hogy picit pihennie kellett. Szeretett tenni-venni, akkor nem húzta a száját. A zenére együtt ugrálást viszont céltalannak érezte, és nem tudott úgy lelkesedni érte, mint Frutti. Körülnézett menekülőutat keresve, és megakadt a szeme egy citromfán. - Előbb innék egy limonádét – bökte ki.
Kinyújtotta a karját a legközelebb eső ág felé, amely tele volt gyümölccsel és meghajlott a súlytól. A keze azonban beleütközött egy láthatatlan erőtérbe.
- Au, ez fájt – rántotta vissza a kezét. – Mi lehet ez?
Káosz egy elektromos kisülésektől szikrázó felhőn kényelmesen

elhelyezkedve, büszkén vizsgálta munkája eredményét.
- Hahaha! Gyengül a természet ereje?
Beni, Frutti és Veggi megpróbáltak áttörni az erőtéren. Egyre nagyobb ütéseket mértek rá, de hiába. Nem történt semmi. Ők pedig egyre dühösebbek lettek a tehetetlenségtől. Káosz erőtere áthatolhatatlannak tűnt.
- Ha nem jutunk zöldségekhez és gyümölcsökhöz, az egyenesen katasztrofális! Szükségünk van rájuk!
- Aranyszakáll varázskönyve majd segít – biztatta Beni és fellapozta a könyvet. A lapok megelevenedni látszottak, gyorsan pörögtek maguktól, majd megálltak egy oldalon. Aranyszakáll mosolygott rájuk megnyugtatóan.
- A citrom vitaminokban gazdag. Megadja nektek a szükséges erőt.
- Gyerünk a gyümölcsökhöz – kiáltott a gyümölcsimádó Frutti, majd megragadta barátai kezét.
Csodás citromfaligetben találták magukat. Az ágak roskadoztak a sárga különböző árnyalataiban pompázó gyümölcsöktől.

- Milyen frissek – ámult Beni.
- Most már nem kell savanyú képet vágnunk – virult Frutti.
- Kóstoljunk bele – sürgette őket Veggi.
A három barát magába szívta a citromok szupererejét,

és úgy tértek vissza Vegapoliszba.
- Káosz, ízleld meg a citrom erejét! – kiáltotta Beni. Barátaival együtt szuperhősként álltak, amíg szétáradt a citromsárga hullám, áttörte az erőteret és újra életre keltette Vegapoliszt.
Káosz úgy dühöngött a felhőjén, mintha a kedvenc játékát vették volna el.
- Anyatermészet és pokol! Még visszatérek! – rázta az öklét a kis hősök felé, majd elrepült. Viharfelhője mennydörgését is megtörte a vitamin szuperereje, így már csak nevetséges bégető hangocskákat tudott hallatni.
- Látjátok, ő is ki tud jönni a bégetűrésből – mondta Beni, és kitört belőlük a nevetés.

• • •

A délelőtt gyorsan telt, de Beni mindezt alig vette észre, úgy elmerült a zöldségekről és gyümölcsökről szóló izgalmas történetekben. Az olvasásból az zökkentette ki, hogy Papa megsimogatta a feje búbját.
- Indulok vissza a kertbe, velem tartasz? – kérdezte az unokáját.
- Persze – felelte Beni. – De te mikor pihensz, Papa?
- Akkor, amikor elvégeztem a dolgomat – nevetett a nagyapa. – Ha úgy látod, hogy rengeteg feladatot ad a kert, akkor bizony jól látod. Cserébe a növények meg is hálálják a gondoskodást. Ha ők kicsattanóan egészségesek, akkor segíteni tudnak nekünk, hogy mi is azok legyünk. Amikor megesszük őket, a szervezetünkbe jut az a

sok vitamin, rost és tápanyag, ami bennük van.
- Na és ha valaki nem szereti őket?
- Tudod, Beni, az a klassz a zöldségekben és a gyümölcsökben, hogy nagyon sokfélék. Más a formájuk, más a színük, más a méretük, más az állaguk. De ami a legérdekesebb, hogy más és más az ízük. Lehet, hogy egyik vagy másik nem ízlik, de szerintem mindenki találhat olyat, amit megszeret. Csak bátran kell kóstolgatni őket.
- Meg lehet változtatni az ízüket, ha mégsem ízlenének?
- Ez egy nagyon okos kérdés – nyomott egy dicsérő puszit Beni homlokára Papa. - Sok múlik azon, hogyan készíti el őket az ember. A reggelihez nyersen ettük a zöldségeket, de lehet őket főzni, párolni és sütni is, vagy összekeverni többféle zöldséget, gyümölcsöt. Közben még ízesíthetjük is őket fűszerekkel. Ezt egyébként a gyümölcsökkel is megtehetjük. Egy teljes étkezés minden fogásában helye lehet a növényeknek. Képzeld csak, van olyan zöldség, amelyik akár egymagában ki tudna adni egy háromfogásos étkezést. Készülhet belőle leves, főzelék, fasírt, saláta, sőt! Akár hiszed, akár nem, még torta is.
Beni eddig is figyelt nagyapja szavaira, de ekkor nagyon elkezdte hegyezni a fülét.
- Torta? Melyik zöldség az? Könnyű elkészíteni? Van a kertben? Csinálunk valamikor? Vagy nem is! Csinálunk ma? – záporoztak Beni kérdései.
- Van a kertben – nevetett Papa. – Gyere, keressük meg a legérettebbeket.
Beninek nem kellett kétszer mondani. Felkapta a füzetet, és már indult is a nagypapája után.
Amikor odaértek a konyhakerthez, kicsit csalódott volt. Valami nagy, lédús, szaftos, illatos növényre számított. Nézett jobbra, nézett balra, nézett előre, nézett hátra, de semmi olyat nem látott, ami süteményre emlékeztette volna. Csak a bokájuk magasságában lengedeztek apró, zöld levelek.
- Ha a füzetben megkeresed, hogy melyik növény leírásához van-

nak beragasztva ilyen levelek, megtudod, hogy mit is keresünk.
Beni leült gyorsan törökülésbe, és nagy lendülettel kezdte keresni a leveleket. Amikor megtalálta, elkezdte olvasni Papa leírását. Lassan elhomályosodott körülötte minden, és úgy érezte, mintha egy mágikus fénycsóva beszippantaná.
Egyik pillanatról a másikra Vegapoliszban találta magát. Veggi fütyürészve gereblyézett, ő pedig egy talicskára támaszkodva várta, hogy összegyűljön elég szalma, amit már fel lehet pakolni. Frutti jókedvűen közeledett feléjük, léptei ritmusát a karjai és a fej mozgása is követte. Az egyik kezében egy rikító színű répa volt. Amikor odért a barátaihoz, megállt, egy pillanatot kivárt. A répát mikrofonként maga elé tartotta, majd rákezdett:
- Frutti vagyok, igen! Egész Narancsnegyed ismer!
- Most meg mi ütött belé? – kérdezte Beni Veggitől.
- Türelem, mindjárt megtudod, mi az új mániája – forgatta a szemét Veggi.
- Király jó a rapem, hajrá Vegapolisz, élj már színesebben! – rappelt Frutti.
Veggi és Beni azon törték a fejüket, milyen frappáns választ lehetne erre adni, ám mielőtt kitalálhatták volna, különös dolgot vettek észre. Frutti kezében a répa már nem volt olyan rikító színű. Oldalba bökték egymást, de mire szóvá tehették volna, már egészen elszürkült. Ijedten körülnéztek, és megdöbbentek. Vegapolisz színei egyre jobban kifakultak. Rápillantottak a saját kezükre, aztán gyorsan egymásra. Az ő színeik is eltűntek. Minden szürke lett.

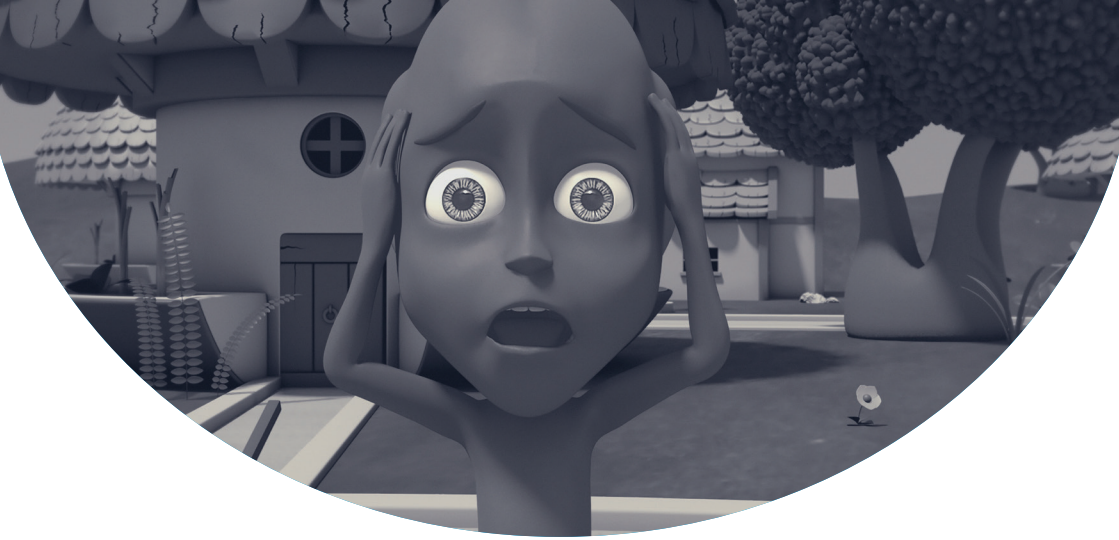

És akkor meghallották Káosz felcsattanó nevetését a távolból. Egy szürke felhőről nézegette a munkája eredményét, és még lentről is látszott, milyen büszke.

- Imádom, ha minden szürke! Hahaha! – kacagott Káosz.

- Káosz ellopta a színeket a világból – mondta kétségbeesetten az öt perce még zöld Veggi.

- Hiszen a szürke is egy szín! A kedvenc színem – vágta rá odafentről Káosz.

- Aranyszakáll varázskönyve majd segít! – kiáltotta Beni. Előhúzta a varázskönyvet, és fellapozta. Az elszürkült Frutti és Veggi mellette állt és nézte, ahogy az oldalak pörögtek előre-hátra, szinte megelevenedtek, majd megálltak az egyik lapnál, amelyen Aranyszakáll alakja világított aranyló fénnyel. A nagy szürkeségben ez volt az egyetlen reményt adó szín.

- A sárgarépa karotint tartalmaz, attól olyan szép a színe – jelentette ki Aranyszakáll.

- Szükségünk van a szupererejére! Gyerünk! – ragadta meg barátai kezét Veggi. Toppantott egyet, és egy csodálatos világban, ragyogó színű, óriás sárgarépák között találták magukat.

- Milyen frissek – ámuldozott Beni.
- Mennyi szín! Ez szédítő – lelkendezett Frutti.
- A sárgarépa majd színt visz Káosz szürke életébe – kacsintott rájuk Veggi. – Kóstoljunk bele!
Azzal a három barát magába szívta a sárgarépák szupererejét. Ismét megragadták egymás kezét, és visszatértek Vegapoliszba.
- Káosz, ízleld meg a sárgarépa erejét! – kiáltotta Káosz felé fordulva Beni. Veggivel és Fruttival együtt szuperhősökhöz illő pózba vágta magát, hatalmas, narancssárga hullám áradt szét belőlük, és ahogy körbeért Vegapoliszon, a nyomában visszatértek a színek.
Káosz magán kívül őrjöngött a felhőjén.
- Anyatermészet és pokol! Még visszatérek! – kiáltotta az öklét rázva, majd tovaszállt az égen az egyetlen dolgon, ami még mindig szürke volt Vegapoliszban: a felhőjén.
Frutti, Veggi és Beni elégedetten néztek utána, majd egymásra. A kert újra piros lakója friss erővel kezdett bele ismét a rapbe.
- Frutti vagyok...
De akkor Veggi kikapta a kezéből a sárgarépát és a szájába nyomta:
- Hagyd a répákra a rapet!
Majd jót nevettek.